

Sygn. akt II CNP 56/07

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 17 maja 2007 r.

skargi B.N.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 listopada 2006 r., sygn. akt [...]

wydanego w sprawie z powództwa B.N.

przeciwko B.M. i E.M.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

B.N. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 listopada 2006 r., którym odrzucona została wniesiona przez niego apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 marca 2006 r., oddalającego wytoczone przez niego powództwo przeciwko E. i B.M. o zasądzenie kwoty 3.459 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu. Przyczyną odrzucenia apelacji było przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że apelacja, wniesiona przez adwokata, została nienależycie opłacona (art. 130² § 3 k.p.c.). Opłacona ona bowiem została opłatą w wysokości 100 zł, tak jak w sprawie podlegającej rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym (art. 28 pkt 1 u.k.s.c.), podczas gdy sprawa rozpoznana została w postępowaniu zwykłym i apelacja powinna być opłacona opłatą w wysokości 173 zł (art. 13 i 18 ust 2 u.k.s.c.).

Podstawą skargi jest naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art., 130² 3 w zw. z art. 370 k.p.c. oraz art. 13 w zw. z art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 267, poz. 1398 ze zm.) przez błędne przyjęcie, że sprawa była rozpoznana w postępowaniu zwykłym, a nie w postępowaniu uproszczonym. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego postanowienia, skarżący wskazał, że szkodą tą jest pozbawienie go możliwości dochodzenia kwoty 3.459 zł należnej mu z tytułu bezumownego korzystania z lokalu przez pozwanego i, że szkoda ta pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowym z wydaniem zaskarżonego postanowienia, albowiem gdyby nie wadliwość tego postanowienia, rozstrzygnięcie sprawy byłoby dla niego korzystne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy.

Wydanie zaskarżonego postanowienia, jeżeli było ono niezgodne z prawem, niewątpliwie pozbawiło skarżącego prawa do oceny przez sąd drugiej instancji zasadności wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 marca 2006 r. Brak jednak podstaw do uznania, że skarżący uprawdopodobnił wyrządzenie mu szkody spowodowanej przez wydanie tego postanowienia. Twierdzenie o wyrządzeniu mu szkody skarżący opiera bowiem na założeniu, że wyrok sądu pierwszej instancji był błędny, wniesiona przez niego apelacja zostałaby uwzględniona i zasądzona zostałaby na jego rzecz kwota 3.459 zł. Wyrządzenie mu szkody, polegającej na nie zasądzeniu wymienionej kwoty, skarżący wiąże zatem bezpośrednio z wydaniem wyroku przez sąd pierwszej instancji, a jedynie pośrednio z wydaniem zaskarżonego postanowienia, którym zamknięto mu drogę do rozpoznania sprawy w drugiej instancji. Rzeczą Sądu Najwyższego w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, którym stronie zamknięty został dostęp do rozpoznania sprawy w drugiej instancji, nie jest jednakże zastępowanie sądu drugiej instancji i dokonywanie oceny zasadności wyroku wydanego w sprawie przez sąd pierwszej instancji oraz rozstrzygnięcie, jakiej treści orzeczenie powinien wydać sąd drugiej instancji, gdyby apelacja nie została odrzucona (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CNP 79/05, niepubl.). Okoliczności powołane przez skarżącego na uprawdopodobnienie szkody wyrządzonej przez wydanie zaskarżonego postanowienia, jako nie podlegające ocenie w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności z prawem tego postanowienia, nie mogą być uznane za uprawdopodobniające wyrządzenie szkody spowodowanej jego wydaniem.

Należy dodać, że zamknięcie dostępu do instancji odwoławczej, będącej naruszeniem uprawnień chronionych przepisami konstytucyjnymi (art. 78 Konstytucji) może stanowić podstawę skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji (art. 424¹ § 2 k.p.c.) – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2006 r., V CNP 86/06 (OSNC 2007, nr 3, poz. 47).

Mając na uwadze przytoczone względy Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.